

29 Δεκεμβρίου, 1990

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΑΧΑΡΟΥΔΙΟΥ,

Αιτητής.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 564/89, 858/89).

-
- 5 Τελωνειακοί Δασμοί και Φόροι καταναλώσεως — Αδασμολόγητα οχήματα — Αποφάσεις του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων με τις οποίες απορρίφθηκε αίτημα για δημιουργία αποθήκης αποταμίευσεως αδασμολογήτων αυτοκινήτων στη Λεμεσό λόγω της μη πλήρωσης των κριτηρίων που τίθενται από το Άρθρο 71 του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 1967 (Ν. 82/67) — Ισχυρισμοί για υπέρβαση εξουσίας, παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας και δυσμενούς μεταχείρισης — Δεν τεκμηριώθηκαν.
- 10 Διοικητική πράξη — Εκτελεστή — Βεβαιωτική πράξη — Απάντηση διοικητικού οργάνου σε αίτηση με την οποία υποβλήθηκαν νέα στοιχεία συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη.
- 15 Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα — Άρθρο 28 — Αρχή της ισότητας.
- 20 Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δικαστικός έλεγχος — Επέμβαση Δικαστηρίου — Διακριτική εξουσία της Διοίκησης.
- Ο λόγος απόρριψης των δύο αιτημάτων του αιτητή για δημιουργία αποθήκης αποταμίευσης στη Λεμεσό, ήταν ο μεγάλος αριθμός αποθηκών αποταμίευσης που υπερέβαιναν κατά πολύ τις ανάγκες των εμπορευομένων, με αποτέλεσμα να καθίσταται εξ αντικειμένου δύσκολη η άσκηση αποτελεσματικού ελέγχου στον τρόπο διεξαγωγής της εργασίας τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να πα-

ρατηρούνται σωρεία παραβάσεων της τελωνειακής νομοθεσίας με δυσμενείς επιπτώσεις στο εμπόριο.

Ο αιτητής πρόβαλε τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

1. Εσφαλμένη άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Διευθυντή δυνάμει του Άρθρου 71 του Νόμου. 5
2. Άνιση μεταχείριση, λόγω παραχώρησης αδειών σε άλλους αιτητές. 10
3. Παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας.

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές και αποφάνθηκε ότι:

1. Η παραχώρηση άδειας σε τρεις άλλους αιτητές σε μεταγενέστερο χρόνο δεν αποτελεί άνιση μεταχείριση γιατί ίσχυε τότε νέα κατάσταση πραγμάτων και η σύγκριση για σκοπούς ίσης μεταχείρισης γίνεται μόνο μεταξύ ίσων. 20
2. Η απόφαση του Διευθυντή βρίσκεται εντός των ορίων της διακριτικής του εξουσίας ώστε να μπορεί το Δικαστήριο να επέμβει.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα. 25

Προσφυγές.

Προσφυγές εναντίον των αποφάσεων του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων με τις οποίες απορρίφθηκε αίτημα του αιτητή για δημιουργία αποθήκης αποταμιεύσεως αδασμολογήτων αυτοκινήτων στη Λεμεσό. 30

Μ. Χατζηπιέρας, για τον Αιτητή. 35

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Με τις δύο αυτές προσφυγές που συνεκδικάστηκαν γιατί έχουν πολλά κοινά νομικά και πραγματικά σημεία, ο αιτητής προσβάλλει τις αποφάσεις του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων, (που στη συνέχεια θα αναφέρεται ως ο Διευθυντής), οι οποίες κοινοποιήθηκαν σ' αυτόν με τις επιστολές 40

ημερομηνίας 12 Μαΐου 1989, και 8 Σεπτεμβρίου 1989, με τις οποίες ο Διευθυντής απέρριψε το αίτημά του για δημιουργία αποθήκης αποταμιεύσεως αδασμολόγητων αυτοκινήτων στη Λεμεσό.

5

Ο αιτητής, που είναι εκτελωνιστής, με επιστολή του ημερομηνίας 17 Απριλίου 1989, ζήτησε από το Διευθυντή να του δοθεί άδεια για δημιουργία αποθήκης αποταμίευσης στην αποθήκη γνωστή σαν "Τρακασόλ" που βρίσκεται μέσα στο λιμάνι Λεμεσού, για αποθήκευση αδασμολόγητων αυτοκινήτων. Υποδείκνυε δε σε επισυνημμένο τοπογραφικό χάρτη το αναφερόμενο υποστατικό. Ο Διευθυντής κατά την εξέταση της αίτησης αυτής του αιτητή είχε ενώπιόν του και τα στοιχεία που συγκέντρωσε ο Ανώτερος Τελώνης Λεμεσού που περιείχε μεταξύ άλλων και εισήγηση για έγκριση της αίτησης. Ο Διευθυντής απέρριψε το αίτημά του και κοινοποίησε την απόφασή του με επιστολή του ημερομηνίας 12 Μαΐου 1989. Στην επιστολή αυτή γίνεται αναφορά στο άρθρο 71 του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 1967 (Νόμος Αρ. 82 του 1967) σύμφωνα με το οποίο ο Διευθυντής του Τμήματος Τελωνείων, δύναται να εγκρίνει για χρονικά διαστήματα αποθήκες αποταμίευσης "υπό όρους καθοριζόμενους κατά το δοκούν".

20

Και συνεχίζει:-

25

"Μέσα στα πλαίσια της εξουσιοδότησης αυτής, έχω θέσει ορισμένα κριτήρια και προϋποθέσεις, η ύπαρξη των οποίων κατέσκει *conditio sine qua non* για την έγκριση τέτοιων αποθηκών.

30

Μεταξύ των κριτηρίων αυτών περιλαμβάνονται, η διαπίστωση ότι υπάρχει πραγματική ανάγκη στο συγκεκριμένο κλάδο του επαγγέλματος που ενδιαφέρεστε, καθώς επίσης και την πιθανότητα εξυπηρέτησής σας από τις γενικές αποθήκες αποταμίευσης που ήδη λειτουργούν.

35

Από προσεκτική μελέτη των στοιχείων που έχω στη διάθεσή μου δεν έχω ικανοποιηθεί ότι πληρούνται τα πιο πάνω βασικά κριτήρια και κατά συνέπεια λυπούμαι να σας πληροφορήσω ότι το αίτημά σας δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό.

40

Επιπρόσθετα με τα πιο πάνω, θα ήθελα να τονίσω ότι η απόφασή μου για απόρριψη της αίτησής σας βρίσκεται μέσα στα πλαίσια της διαμορφωθείσας πολιτικής του τμήματος για ριζική αναθεώρηση της θέσης του έναντι του θεσμού των αποθη-

κών, η οποία στοχεύει στη βαθμιαία μείωσή τους στην έκταση που θα εξυπηρετούν πραγματικά το εμπόριο, πολιτική την οποία επέβαλε η κτηθείσα μέχρι στιγμής πείρα και τα προβλήματα που αντιμετώπισε το Τμήμα από το δυσανάλογο αριθμό εγκεκριμένων αποθηκών σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του εμπορίου." 5

Στη συνέχεια ο αιτητής με νέα επιστολή του ημερομηνίας 16 Μαΐου 1989 (Παράρτημα 2 στην προσφυγή αρ. 858/89), ζήτησε επανεξέταση του αιτήματός του. Στην επιστολή του αυτή εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους ζητούσε την άδεια και που ουσιαστικά περιστρέφοντο γύρω από μια προσπάθεια να αποδείξει ότι η συνεργασία του με ήδη υφιστάμενες αποθήκες ήταν επιζήμια για το επάγγελμά του. Οι ισχυρισμοί αυτοί δε φαίνεται να κρίθηκαν ως αρκετοί για αλλαγή της αρχικής απόφασης, και ο Διευθυντής με επιστολή του ημερομηνίας 8 Σεπτεμβρίου 1989, τον πληροφόρησε ότι η αίτησή του εξετάστηκε κάτω από το φως των επιχειρημάτων που παρέθεσε στην επιστολή του αυτή και ότι δεν κατέστη δυνατή η αναθεώρηση της απόφασής του που κοινοποιήθηκε στον αιτητή με την επιστολή ημερομηνίας 12 Μαΐου 1989. 10 15 20

Κατά της απόφασης αυτής του Διευθυντή, ο αιτητής καταχώρησε στις 3 Νοεμβρίου 1989 τη δεύτερη προσφυγή με αριθμό 858/89. 25

Είναι φανερό με βάση τα κριτήρια που καθορίστηκαν σαν θέμα πολιτικής για την άσκηση της ευρείας διακριτικής ευχέρειας του Διευθυντή που του δίδεται από το άρθρο 71 του Νόμου, αυτός, εξετάζοντας την αίτηση, διαπίστωσε, όπως αναφέρεται στην ένσταση ότι στη Λεμεσό λειτουργούσαν τριανταοχτώ εγκεκριμένες γενικές αποθήκες αποταμιεύσεως εκτός από τις ιδιωτικές αποθήκες, με τεράστιους αποθηκευτικούς χώρους που όχι μόνο ήταν αρκετοί για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των εμπορευομένων, αλλά θα μπορούσε να λεχθεί ότι υπερβαίνουν κατά πολύ τις ανάγκες αυτές. Επίσης ότι λόγω της λειτουργίας υπεραριθμών αποθηκών αποταμίευσης καθίστατο εξ αντικειμένου δύσκολη η άσκηση αποτελεσματικού ελέγχου στον τρόπο διεξαγωγής της εργασίας τους με αποτέλεσμα να παρατηρούνται σωρεία παραβάσεων της τελωνειακής νομοθεσίας, γεγονός το οποίο οδήγησε στη ριζική αναθεώρηση της πολιτικής του Τμήματος έναντι του θεσμού αυτού, με στόχο τη σταδιακή τους μείωση στην έκταση που θα εξυπηρετούσαν πραγματικά το εμπόριο. 30 35 40

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή ότι ο Διευθυντής λανθασμένα

5 άσκησε τη διακριτική του ευχέρεια που παρέχει σ' αυτόν το Άρθρο 71 του Νόμου. Η προσέγγιση του Διευθυντή, ότι υπήρχε δυσανάλογος αριθμός εγκεκριμένων αποθηκών σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του εμπορίου, ήτο κατά τον αιτητή αβάσιμη και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, γιατί μετά την απόρριψη της πρώτης του αίτησης εγκρίθηκαν για τη Λεμεσό τουλάχιστο τρεις αποθήκες γενικής αποταμιεύσεως στους Χ"Ιωάννου και Παπαδόπουλο με αριθμό 5.141 εις OURALIA με αριθμό 5.142 και 10 στον Μαρίνο Ανθούση με αριθμό 5.143, πράγμα που δείχνει ότι υπήρχαν σοβαρές ανάγκες για δημιουργία τέτοιων αποθηκών μια και οι υφιστάμενες ήσαν κατά τον ουσιώδη χρόνο υπερπλήρεις.

15 Όπως αναφέρεται στην επιστολή του Διευθυντή της 12ης Μαΐου 1989, η απόφασή του για απόρριψη της αίτησης του αιτητή βρισκόταν "μέσα στα πλαίσια της διαμορφώσεως πολιτικής του τμήματος για ριζική αναθεώρηση της θέσης του έναντι του θεσμού των αποθηκών, η οποία στοχεύει στη βαθμιαία μείωσή τους στην έκταση που θα εξυπηρετούν πραγματικά το εμπόριο, πολιτική την οποία επέβαλε η κτηθείσα μέχρι στιγμής πείρα και τα προβλήματα που αντιμετώπισε το τμήμα από το δυσανάλογο αριθμό εγκεκριμένων αποθηκών σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες εμπορίου."

25 Στην προσπάθεια εκείνη φαίνεται ότι απερρίφθησαν πολλές νέες αιτήσεις, ανάμεσα δε σ' αυτές και αιτήσεις των Χ"Ιωάννου και Παπαδόπουλου, Ανθούση και OURALIA, οι οποίοι όμως αργότερα υπέβαλαν νέα στοιχεία και περί το τέλος του 1989 τους δόθηκε άδεια γιατί στο μεταξύ η πολιτική του Τμήματος και τα κριτήρια άλλαξαν. Είναι σαν αποτέλεσμα της αλλαγής αυτής της πολιτικής του Τμήματος που ο αιτητής πληροφορήθηκε τον Απρίλιο του 30 1990, ότι ο Διευθυντής ήτο διατεθειμένος να εξετάσει αίτηση του αν υποδείκνυε άλλο αποθηκευτικό χώρο έξω από το λιμάνι της Λεμεσού στην οποία υπόδειξε ο αιτητής απάντησε μέσω του δικηγόρου του, αρνητικά με επιστολή ημερομηνίας 19 Απριλίου 1990.

35 Ο αιτητής παραπονείται, αβάσιμα όμως, ότι ο Διευθυντής δεν έκαμε τη δέουσα έρευνα και ότι αγνόησε την επιστολή την οποία απέστειλε σ' αυτόν, ημερομηνίας 16 Μαΐου 1989 με την οποία ζητούσε επανεξέταση της απόφασης. Όπως φάνηκε όμως από την έκθεση των γεγονότων η αίτηση αυτή εξετάστηκε με βάση τα 40 νέα στοιχεία που έδωσε ο αιτητής σε αυτή και πληροφορήθηκε για την απόφαση που λήφθηκε με την επιστολή του Διευθυντή, ημερομηνίας 8 Σεπτεμβρίου 1989, και που επρόσβαλλε με την προσφυγή αρ. 858/89.

Είναι φανερό λοιπόν ότι ο Διευθυντής προέβηκε στη δέουσα έρευνα, και στην πρώτη περίπτωση όπως και στη δεύτερη και άσκησε τη διακριτική του εξουσία ορθά και με βάση τα καθορισμένα κριτήρια.

5

Ο δεύτερος λόγος τον οποίο επικαλείται ο αιτητής είναι για άνηση μεταχείριση και δυσμενή διάκριση κατά παράβαση του Άρθρου 28(1) του Συντάγματος, επιχείρημα που στηρίζεται στο γεγονός ότι μετά την απόρριψη της αίτησης του αιτητή δόθηκε άδεια για δημιουργία αποθηκών αποταμιεύσεως σε άλλους αιτητές. Έχω ήδη αναφέρει στα γεγονότα που σχετίζονται με την έκδοση άδειας τους αιτητές και στους άλλους τρεις αιτητές που αναφέρθηκαν πιο πάνω. Είναι φανερό ότι δεν υπήρξε θέμα δυσμενούς διάκρισης γιατί κατά το χρόνο λήψεως της πρώτης επίδικης απόφασης ο Διευθυντής δεν έκαμε οποιαδήποτε διαφοροποίηση μεταξύ του αιτητή και των τριών άλλων αιτητών των οποίων, απέρριψε επίσης τις αιτήσεις για τους ίδιους λόγους που απέρριψε την αίτηση του αιτητή, χρησιμοποίησε δε ενιαίο μέτρο κρίσης με βάση την πολιτική και τα κριτήρια που ίσχυαν κατά το χρόνο εκείνο της λήψης της προσβαλλόμενης απόφασης. Το γεγονός δε ότι στους τρεις άλλους αιτητές δόθηκε περί το τέλος του 1989 άδεια δεν αλλοιώνει την κατάσταση γιατί ίσχυε τότε νέα κατάσταση πραγμάτων και η σύγκριση για σκοπούς ίσης μεταχείρισης γίνεται μόνο μεταξύ ίσων.

10

15

20

Ως προς την επίδικη απόφαση που προσβάλλει ο αιτητής με την προσφυγή του αρ. 858/89, έχει εγερθεί προδικαστική ένσταση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται εκτελεστότητας γιατί είναι βεβαιωτική της πράξης της 12ης Μαΐου 1989, με την οποία δεν εγκρίθηκε η αίτηση του αιτητή. Δε συμφωνώ με την άποψη αυτή γιατί φαίνεται ότι ο αιτητής στη νέα του αίτηση της 16ης Μαΐου 1989 περιέλαβε νέα στοιχεία τα οποία, όπως ο ίδιος ο Διευθυντής χαρακτηριστικά αναφέρει στην απαντητική του επιστολή, εξέτασε κάτω από το φως των επιχειρημάτων που παρατίθενται στην επιστολή του εκείνη.

25

30

35

Όσον αφορά όμως το μέρος της επιστολής αυτής με το οποίο ο αιτητής ζητούσε αν είναι δυνατό να του έλεγαν κατά πόσο θα εξακολουθούσαν να υπάρχουν προβλήματα για την έκδοση της σχετικής άδειας σε περίπτωση που η αίτησή του για την "Τρακασόλ" θα ήτο αρνητική και ότι επρωτίθετο να ενοικιάσει άλλο χώρο για τον ίδιο σκοπό, δεν μπορούσε κατά την κρίση μου να υπάρχει εκτελεστή απόφαση γιατί δεν υπήρχε συγκεκριμένο αντικείμενο, υποστατικό δηλαδή, που θα χρησιμοποιούταν για τον σκοπό αυτό, και οίγουρα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια απλή διερεύνηση

40

και όχι πρόσκληση για λήψη συγκεκριμένης εκτελεστής αποφάσεως από μέρους του αρμοδίου διοικητικού οργάνου.

5 Είναι φανερό με τα πιο πάνω ότι ο Διευθυντής άσκησε ορθά τη διακριτική του εξουσία και στις δύο περιπτώσεις, δεν υπήρξε θέμα δυσμενούς διακρίσεως, και ότι εν πάση περιπτώσει δεν υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του εξουσίας ώστε να μπορεί το Δικαστήριο αυτό, στην άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας, να επέμβει.

10

Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές απορρίπτονται και οι επίδικες αποφάσεις επικυρώνονται. Κάτω από τις περιστάσεις όμως δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

15

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.